

באתי לכאן להודות למוסי רז על חלקו ביזום וארגון האירוע המרגש שהיה במכון ויצמן לפני שבוע. האירוע הזה היה אחד האירועים המאושרים ביותר בחיי: האהבה והשותפות שהוקרנו אלי מן הקהל היו מעצימות במידה שקשה לי לבטא במילים.

גם נפעמתי מכך שמוסי רז, עופר כסיף, ואמלי מואטי בחרו להקדיש את "נאום הטבילה" שלהם בכנסת הנוכחית לפרשה שכרוכה בשמי. כמותם, אני חושב שהעניין אינו מתמצה בי ובפרס, אלא מייצג עוד צעד (אמנם קטן) בתהליך של עשרות שנים של דה-לגיטימציה של השמאל בישראל, תהליך שמתעצם מאוד בשנים האחרונות. אנחנו נחויים לבלום את התהליך הזה ולהחזיר אותו לאחור.

אני גם מודה לשאר הח"כים הנמצאים כאן לתמוך בנו וגם לאלו שנבצר מהם לבוא למרות שרצו. העניין שעל הפרק הוא עצירת תהליך הדה-לגיטימציה של השמאל בישראל. רק משם ניתן להתקדם להגדלת כוחו.

אבל מהו שמאל בישראל? מבחינתי מדובר בארבע נקודות.

- התנגדות להמשך הדיכוי של האוכלוסייה הפלסטינית בשטחים הכבושים. אני בוחר לדבר במושגים של דיכוי, במובן הכי חמור של המילה הזו. אני יודע שליריבינו הפוליטיים יש כל מיני הסברים מדוע דיכוי זה הכרחי, הסברים שאנו כופרים בהם. אבל לפני שמנסים לדון בשאלת ההכרחיות ראוי לשאול האם הם רואים ומבינים שמדובר כאן בדיכוי?
- התנגדות להמשך ההדרה והאפליה הקשה של האזרחים הפלסטינים של המדינה. דרישה של שוויון גמור, וביטול כל החוקים והפרקטיקות אשר ממצבות אותם כאזרחים מסוג ב (במקרה הטוב).
- התנגדות להמשך הניצול המחפיר של חלקים נרחבים מציבור העובדים בישראל וחתירה לצמצום הפערים בחברה הישראלית, ובפרט פערים בין מרכז לפריפריה, בין שכר להון, ובין רכוש להעדרו. מדובר בבלימה של המתקפה הנאו-ליברלית על ציבור העובדים ובהפיכת המגמה. אני מבקש להדגיש כי, במבחינתי, הנושא הזה כולל גם את הפערים המורשים בין אשכנזים למזרחים בחברה היהודית.
- התנגדות לאפליה ולאיום על נשים ולהט"בים, אשר נמצאות כרגע בסיכון גבוה לנוכח מתקפה צפויה של כוחות הריאקציה הפוליטית. מעבר לבלימת המתקפה הזאת, יש לעבור לחברה פתוחה ומכבדת את כל גווני הזהויות והתרבויות אשר מכילה את כל מי שנמצא בגבולות המדינה (קרי: מבקשי מקלט).

תודה.